

USA OD VÁLKY V KOREJI DO POLOVINY 60. LET

Agrese USA proti Koreji

Nejen Japonsko, ale celá Asie, zejména Čína a tím i Korea a Vietnam byly dlouhodobě významným objektem zájmu zahraniční politiky super imperialistických Spojených států amerických, což nabylo vrchu po skončení druhé světové války.

1. Vítězná revoluce v Číně

Zvýšenou pozornost si vysloužil Korejský poloostrov, a zvláště Severní Korea poté, co zvítězili v čínské občanské válce na pevnině, nad zkorumpovanými, buržoazně nacionalistickými a kontrarevolučními silami, pod vedením Čankajška, čínští komunisté a **1. října tak byla vyhlášena Čínská lidová republika (ČLR)**. Tedy poté, co se na cestu budování lidové a socialistické demokracie, cestu socialismu vydal největší a nejlidnatější stát na světě, „musel“ v okupovaném Japonsku působící, militantní generál Douglas MacArthur, napsat do amerického magazínu „Life“:

„Pád Číny ohrožuje Spojené státy.“

Lapidárně postihl, jak budou Spojené státy reagovat.

Uvedená událost dala do pohybu typickou americkou reakci, vyvěrající z jejich strategické koncepce o světovládě vyplývající z historické úlohy „anglosaské nadsady“.

Jak to zformulovali i „otcové“ zakladatelé Spojených států, jako např. **Thomas Jefferson**, který rovněž vyzvedl do popředí výjimečnost a **nadřazenost Anglosasů**, když předpovídal, že „zaostálé kmeny z pohraničí upadnou do barbarství a bídy, tisíce zahynou ve válce nebo následkem chudoby a my budeme povinni zahnat je spolu s lesní zvěří do Skalisticých hor.“ Zkrátka již **nechceme otroctví, otrocky pošleme zpátky do Afriky. Vypudíme i Latinoameričany, protože patří do podřadnější rasy. My jsme nadřazená rasa – Anglosasé**. A my, lidé, zaujmeme celou hemisféru, bude to na užitek všem. (Chomsky N., *Mocenské systémy. Rozhovory o globálních demokratických povstáních a o nových výzvách americkému impériu*, Vydavatelstvo Spolku slovenských spisovateľoch 2013, s. 8.)

Američané samozřejmě jako první spojenci s Čangajškovým režimem, jeho porážku neuznaly, tak jako i vznik ČLR. Proto i odmítly jako imperialistická vel-

moc – jak jinak – „nárok ČLR na členství v OSN a křeslo v její Radě bezpečnosti a také o její nároky na suverenitu nad ostrovní Čínou, a hlavně nad ostrovem Tchaj-wan, kam se uchýlila Čangajškova vláda...“ SSSR samozřejmě stál na straně ČLR, což ovšem pro něj znamenalo závazek dbát o čínské zájmy, jak jsou výše uvedeny. „Zájmové pole SSSR se tak nic-

„Nádherná Amerika“

(Jiná, zakrývaná a zalhávaná tvář USA - IV. část - pokračování z minulého čísla)

méně výrazně rozšířilo o problémy Dálného východu, což rozmnožilo konfliktní třecí plochy s USA a Západem jako celkem.“ (Litera B., *Od Stalina ke Gorbačovovi. Mezinárodní postavení a politika komunistické supervelmoci 1945-1991, edice bod, DOKOŘÁN 2019, s. 114.*)

2. Válka v Koreji

Vznik ČLR tedy výrazně oslabil **pozice rozpínajících se Spojených států v Asii**, kde však naplno, **svou bezohledností prosadily svou nadvládu v Japonsku**, když Moskvu vytlačily z jednání o mírové smlouvě a protlačily do ní mimo jiné i svůj požadavek, o trvalé vojenské přítomnosti v Japonsku, společně se svými dalšími požadavky. Tak mezi USA a Japonskem byla uzavřena bezpečnostní dohoda, jež vedla k tomu, že Japonsko se „dostalo na americký vojensko-politický a bezpečnostní orbit.“ (Tamtéž, s. 115.)

Uvedené události (ovládnutí Japonska Spojenými státy, vítězství revoluce v Číně a vznik ČLR) **měly podstatný vliv na vznik války v Koreji**. Oliver Stone a Peter Kuznick tuto skutečnost mimo jiné líčí takto: „Výbor náčelníků štábů a ministerstvo zahraničních věcí otevřeně vyhlásily, že Korea leží mimo obranný perimetr USA ve východní Asii. Jenže vítězství komunistů v Číně a hrozbou, že revoluční síly svrhnou Západem podporované režimy ve Vietnamu, Malajsku a na Filipínách, **Truman** cítil, že by se měl konečně někým postavit, a nově dohodnutým místem se stala právě Korea. „**Necháme-li padnout Koreu, Sovět bude pokračovat dále** a dále a bude polykat jeden kus Asie, po druhém. Jestli pustíme Asii, zhroutí se Blízký východ, a ani nechci vědět, co by se stalo v Evropě.“ Přestože rozmístil desetitisíce vojáků, **Truman tuto intervenci odmítal nazvat „válkou“** a místo toho ji označil za „**policejní akci**“.

Intervence USA v Koreji krytá OSN

Jmenovitě to sice bylo úsilí Spojených národů, ale **Spojené státy poskytly po-**

lovinu pozemních jednotek a téměř všechny jednotky námořní a vzdušné. Většina zbývajících pozemních jednotek byla jihokorejská. „**Truman se také rozhodl obejít schválení Kongresem, čímž si připravil půdu pro budoucí intervenci**. Krvavá, kolísavá tříletá válka přišla **Trumana draho**.“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států, Temné stránky Americké historie od anexe Havaje po tažení v Iráku, Brno, Přes 2015, s. 150.*)

Po porážce Japonska, které přes 30 let okupovalo tuto zemi, byla Korea rozdělena vítěznými státy nad Japonskem (USA a SSSR) v roce 1945 na dvě části – Severní a Jižní Koreu – a to na 38. rovnoběžce. Severní Korea fungovala pod ochranou a pomocí SSSR, Jižní Korea pod správou USA. Následně **došlo v roce 1948 ke vzniku dvou protikladných systémů**. Jižní **Korejské republiky** (15. srpna 1948) pod vedením **diktátora I Sung-mana** (šlo o totalitní, antikomunistický policejní stát), dosazeného Spojenými státy a severní **Korejské lidové demokratické republiky** (9. září 1948), pod vedením člověka z lidu – **Kim Ir-sena** (Kim Il-song), **vlastence a revolucionáře**, který se aktivně účastnil partyzánského boje proti Japonským okupantům (v roce 1943 stanul v čele partyzánských oddílů, které se rozrostly v lidovou revoluční armádu). Po osvobození Koreje stanul v čele komunistického a dělnického hnutí, v roce 1947 byl zvolen do Lidového výboru a v roce 1948 se stal předsedou rady ministrů KLDK a od roku 1949 předsedou ÚV Severokorejské strany práce. Na místě je třeba připomenout to, o čem se příliš neví a co se spíše zamlčuje, v dnešních na Západě i u nás prezentovaných oficiálních, propagandistických lžích. Připomeňme, že po „válce dosahovala **státně řízená ekonomika KLDK vysokého růstu**. Země byla, považována za **druhou nejindustrializovanější zemi v Asii** po Japonsku.“ A to trvalo až do 70. let. (Wikipedia, *Hlavní článek: Korejská válka*.)

Věrolomnost Spojených států vůči bývalému spojenci Sovětskému svazu, se projevila již dříve mj. v tom, že společně s Velkou Británií zmařily usnesení o německé otázce, přijatá na Krymu a v Postupimi. Zatímco Sovětský svaz bojoval za demilitarizaci a demokratizaci Německa, za **vytvoření jednotného a mírumilovného Německého státu, západní mocnosti to odmítly**, aby mohly docílit jeho rozštěpení. Řekněme to narovinu – ze strategického hlediska potřebovaly Spojené státy „svůj“ silný Německý stát jako nástroj na „zadržování komunismu“

a nastolení své dominance, světovlády Anglosasů nejen v Evropě.

Řečeno slovy O. Stonea a P. Kuznicka z jejich „Utajovaných dějin Spojených států“: „...USA hrály o vítězství svého atomového monopolu, a tak odmítaly i sovětské pokusy o smír, dokud nedosáhly jak určitých právních základů pro západní Německo, tak vytvoření Severoatlantické aliance v dubnu 1949... Nyní, když dosáhly všech svých cílů, USA souhlasily s debatou o budoucnosti Německa. A v tu chvíli Sověti odvolali blokádu (západního Berlína – Z. K.). Německo bylo nyní oficiálně rozdělené a **Spojené státy** se – na oplátku za svou zahraniční pomoc – **společně s NATO chystaly militarizovat Francii, Anglii, Itálii a Německo** a později **umístit na německém území jaderné zbraně...** USA **prohlásily západní Evropu svou první obrannou linií a potenciální odpalovací rampou pro třetí světovou válku.**“ (Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny Spojených států...*, s. 147.)

Tak již **2. prosince 1946** Spojené státy a Velká Británie uzavřely dohodu o **spojení amerického a britského okupačního pásma**, kdy se k této dohodě později také připojila Francie. Toto „splynutí“ pásem západních mocností vedlo k tomu, o co USA šlo. Jak jsem v předchozí části připomněl, **23. května 1949 byl vyhlášen vznik Německé spolkové republiky**, což nutně vedlo **7. října 1949 i ke vzniku Německé demokratické republiky.**

Ale vraťme se k válce v Koreji. Dnes je otázka všeobecně prezentována tak, že „komunistický sever“ jako „rudá hrozba“ (konkrétně i vůči nekonečně vzdáleným Spojeným státům) napadl zcela nevinný, „mírumilovný jih“, navíc podporovaný americkými protektory, „mírotvorci“ chránícími, za každou cenu, i za cenu použití jaderných zbraní, vyhlazení milionů nevinných lidí, při rozpoutání třetí světové války, „svobodný svět“. **Svět kapitalismu, podnikání, obchodu, vlády velkých peněz, prý „liberální“, tedy buržoazní „demokracie“ a „lidských práv“, za to přeci stojí!**

Je třeba mít na vědomí, že v souladu s americkou strategií, **Spojené státy počítaly s možností, ne-li přímo s nutností zbavit se KLDK a zvrátit vývoj v ČLR.** Za dané situace obě „strany, především však diktátorský jihokorejský režim I Sung-mana Rhea, se **dopouštěly neustálých pohraničních provokací.** Po pokračujících vojenských konfliktech na demarkační linii, zaútočily severokorejské jednotky **25. června 1950** na jižní Koreu a během dvou měsíců postoupili hluboko do jejího území.

Prezident Truman reagoval rychle. Už **27. června 1950 nařídil, aby byly nasa-**

zeny námořní a letecké síly, 30. června potom i pozemní jednotky. Malý, spíše symbolický kontingent OSN byl následně podřízen americkému vrchnímu veliteli generálu Douglas MacArthurovi. Truman však zároveň odmítl, že by USA byly ve válečném stavu, vysvětloval, že jde o „policejní akci z pověření OSN“ (které se zúčastnilo na 424 tisíc ne policejů, ale příslušníků námořní pěchoty – Z. K.).

Dne **30. listopadu** pohrozil prezident Truman **použitím atomové bomby**, konec konců s tím měl jako jediný státník na světě praktické zkušenosti. Podle vlastního deníku tehdy prezident **nejméně dvakrát zvažoval atomovou válku proti sovětskému Rusku a rudé Číně.** Poznamenal si, že je potřebné předat desetidenní ultimátum a po jeho případném odmítnutí „**vymazat všechny přístavy a města**“.

„To znamená rozsáhlou válku. Znamená to, že **Moskva, Petrohrad, Mukden, Vladivostok, Šanghai, Por Arthur, Dairen, Oděsa, Stalingrad a každé průmyslové středisko v Číně a v Sovětském svazu by musely být zničeny.**“ A k jednáním o příměří v Koreji si Truman 18. března 1952 zapsal do deníku: „Bud' budete akceptovat naše férové návrhy, anebo budete úplně zničeni.“ (Deschner, K.: *Utajované dějiny USA...*, Eko konzult 2016, s. 221-222.)

Tento bezohledný a nelidský přístup si Spojené státy a jejich pakt NATO uchovávají – přes postoj v „Karibské krizi“ (Kuba), ve Vietnamu – až dodnes. Tedy po jejich současnou válku proti Rusku na Ukrajině. Jako šílení **vyhrocují situaci do rozpoutání třetí světové – jaderné války! Svými agresivními, světovládnými zájmy riskují zánik lidstva!**

Nyní poněkud jiný pohled na rozpoutání válečného konfliktu v Koreji: zajímavou skutečností bylo, že „politický poradce“ ministra zahraničních věcí USA Marshalla (který se zápatím stal ministrem války), **John Foster Dulles** (který se zanedlouho – za prezidentství generála D. D. Eisenhowera v letech 1952 až 1960 - stal ministrem zahraničních věcí USA) v Koreji zkoumal aktuální situaci. „**Za týden poté pocho- dovali Jihokorejci na sever** a napadli území mladé Korejské lidové demokratické republiky.“ (Wille, H. H., Šlapota, K., Šlapota, B. a kol.: *Krvavé impérium,*

Utajované dějiny 20. století, Eko konzult 2020, s. 161.)

Když se intervenční vojsko USA (zajištěné „rozhodnutím“ Rady bezpečnosti OSN) v polovině září vylodilo u Inčchon u poblíží Soulu, začal rychlý ústup severokorejské armády, která byla zatlačována k hranicím ČLR. Situaci zachránila pomoc čínských dobrovolníků, neboť Mao Ce-tung nemohl připustit případnou porážku severokorejské armády, ani to, že by armáda imperialistické supervelmoci obsadila KLDK. Tak se vyvíjelo tažení amerických agresorů na sever, kdy se americké jednotky rychle blížily k řece Jalu, k hranici s Čínou.

Vrchní velitel „generál Mac Arthur ignoroval čínské varování a také rozkazy z Washingtonu, aby u hranic s Čínou nenasazoval americké jednotky, když chtěl, dvěma sbíhajícími se útoky obklíčit a zlikvidovat severokorejskou armádu. Číňané zasáhli. Protiútokem postoupili zpět až do Soulu a **Američané již zvažovali eventualitu atomového útoku proti Číně a Sovětskému svazu.**“ (Litera B., *Od Stalina ke Gorbačovovi... 1945-1991, edice bod, DOKOŘÁN 2019, s. 116.)*

Naštěstí nejen pro lid KLDK a ČLR, byli zatlačeni zpět, a bylo možné obnovit původní hranici na 38. rovnoběžce.

V jistém smyslu se dá souhlasit s prezentovaným názorem, že „Korejská válka měla na vývoj mezinárodních vztahů zcela mimořádné důsledky. Spolu s vítězstvím čínských komunistů a vyhlášením Čínské lidové republiky globalizovala studenou válku, jejíž těžiště se nyní přesunulo do Asie. **Na Dálném východě se pevně angažovaly Spojené státy, které si vybudovaly pevnou síť základů v trojúhelníku Japonsko, Jižní Korea a Tchaj-wan.** Tím blokovaly nároky ČLR na suverenitu nad ostrovem Tchaj-wanem...“ (Tamtéž s. 116.)

A i to je to, o čem zde především šlo. Proto zde dodejme, že **Spojené státy** svými vojenskými jednotkami **vpadly i na Tchaj-wan, aby zde rovněž mohly mít své vojenské základny.**

Oběti korejské války a zisky amerických zbrojařů, posílení ekonomiky USA

Důsledky této tříleté války, která skončila podpisem Smlouvy o příměří 27. července 1953, byly použitím způsobů jejího vedení ze strany USA děsivé, katastrofální. Bez jakéhokoli vítězství v dohledu, měsíc po měsíci intervenční vojenské jednotky USA bezohledně „drtily sever i jih masivním, neúprosným konvenčním bombardováním ze vzduchu, které připomínalo tažení proti Japonsku o pět let dříve. Jejich oblíbenou zbraní byl **napalm**. Takřka každé velké město v Severní Koreji (po humanitárním bombardování ze strany vskutku „demokratického“, jak se to dodnes omílá v „civilizovaném světě“, „mírotvorného“ agresora – Z. K.) shořelo na prach a v Jižní Koreji toho zůstalo ušetřeno jen o málo více... Stalin v létě 1951 donutil Severokorejce k vyjednávání, které se však táhlo ještě další roky... po Stalinově smrti Eisenhower vyhrožoval, že válku rozšíří. Navrhnul svým velitelům, že oblast Keseng v Severní Koreji by byla ideálním místem pro předvedení amerických nových taktických **atomových bomb**.

Přitom „Stalin měl o něm velmi vysoké mínění: „Generál Eisenhower je velký muž, a to nejen pro své vojenské úspěchy, ale pro svou lidskou, přátelskou, laskavou a přímou povahu.“ (Stone, O., Kuznick, P., Utajené dějiny spojených států..., s. 154.) David Dwight Eisenhower byl zvolen prezidentem USA 4. listopadu 1952 a následně opět zvolen pro období let 1956 až 1960.

Výbor náčelníků štábů a Národní bezpečnostní rada schválily atomové útoky na Čínu. Eisenhower a Dulles (John Foster – ministr zahraničí USA – Z. K.), si dali záležet, aby se komunističtí vůdci, o těchto hrozbách dozvěděli. USA začaly také bombardovat přehrady poblíž severokorejského Pchjong-jangu, čímž způsobily obrovité záplavy a zlikvidovaly úrodu rýže. **Podobné nacistické akce** v Holandsku roku 1944 odsoudil **norimberský tribunál** jako válečný zločin. Když počty obětí vyletěly do nebes, bylo v červenci 1953 konečně podepsáno příměří...“ (Stone, O., Kuznick, P., Utajené dějiny spojených států..., s. 158–159.)

Pokud jde o ono bombardování, při němž Spojené státy v boji za „demokracii“, „svobodu“ a „lidská práva“ na Korejském poloostrově, zde vyzkoušely nově vyvinutou zázračnou zbraň USA, produkt „spolupráce „vůdců“ trustu Rockefellera a Du Ponta: **napalmovou bombu**. Ve vojenských novinách... byla vychvalovaná: „Má v sobě víc žáru než samotné peklo, je nejlepším přítelem vojáků USA v Koreji! Vojáci na ni přísahají! Rudým při-

náš smrt!“ Rudí to byly korejské matky a děti – a vojáci USA umírali těž. Téměř 400 tisíc mužů.

Američtí agresori to zkusili s **bakteriologickou válkou**, otevřeně **hrozili svržením atomových bomb**... Jen na Pchjongjang svrhli piloti amerických bombardérů 435 tisíc těžkých bomb, což byl větší počet, než mělo hlavní město Korejské lidové demokratické republiky **obyvatel**.“ (Wille, H. H., Šlapota, K., Šlapota, B. a kolektiv, Krvavé impérium, Utajované dějiny... 2020, s. 161.)

Celkově korejská válka, při bezohledné agresii Spojených států, přinesla obrovský počet obětí. Existují odlišné údaje, nicméně postihují podstatu věci:

1. „Válku nepřežilo 2,5 milionu Korejců, 900 tisíc čínských „dobrovolníků“ a 33 tisíc Američanů. (Wikipedia, Korea, část: Druhá polovina 20. století.) „Ve válce padlo na 4 miliony Korejců a přes 50 tisíc Američanů; přesný počet čínských obětí není přitom znám. Válka nebyla uzavřena a jednání o příměří trvalo přes dva roky až do roku 1953... avšak mírová smlouva nebyla do té doby podepsána.“ (Litera, B.: Od Stalina ke Gorbaciovovi..., 1945-1991... 2019, s. 116.)

2. Největší ztráty utrpěli hlavní účastníci. USA měli víc jako 33 tisíc mrtvých, 100 tisíc zraněných, na jihokorejské straně bylo dále 70 tisíc padlých vojáků a 500 tisíc civilistů. Severokorejci a Číňané měli 2 milióny mrtvých, z toho bylo 400 tisíc těch, kteří zemřeli v důsledku chorob vyvolaných válkou. (Deschner, K.: Utajované dějiny USA..., Eko konzult 2016, s. 223.)

3. Jestliže tato válka přinesla takové oběti, přinesla na straně druhé především obrovské zisky vojenskoprůmyslovému komplexu USA a posílila americké hospodářství. Právě „díky velkým zbrojním zakázkám též významně posílilo domácí hospodářství. Vojenský rozpočet se vyšplhal z 13 miliard dolarů v roce 1950 na 43,9 miliardy v roce 1952. Čím víc materiálu se spotřebovalo, tím vyšší byly náklady – víc než 22 miliard dolarů – a tím byly tučnější konta. Samozřejmě ne všech. Počet nezaměstnaných, který v průběhu druhé světové války klesl téměř na nulu, v době vlády Trumana se zvýšil na 4 milióny.“ Takže vedle realizujícího se Marshallova plánu, podobně i „korejská válka zabezpečila Spojeným státům nebývalou (... nezvyklou) konjunkturu.“ (Deschner, K.: Utajované dějiny USA... s. 223.)

V závěru je třeba připomenout, že Spojené státy nadále podporovaly a chránily diktátora I Sung-mana a demonstrovaly tak i to, že jim šlo o to udržet antikomunistický, policejní stát garantující jim možné bezprostřední nástu-

piště v případné válce proti ČLR a SSSR. Proto: „Každý pokus opozice nahradit vládu teroru parlamentním systémem byl brutálně udušený, zemi zaplavovaly armády fízlů a ve věznicích zmizely bez soudu tisíce a tisíce lidí. Režim terorizoval studenty a dělníky, používal proti nim plyn a americké jednotky stály v plné parádě, připravené obhajovat i ty nejodpornější akce této jihokorejské despotie.“ (Tamtéž, s. 223.)

V roce 2000 vyšlo najevo hromadné vraždění desítek tisíc politických vězňů armádou a policií Soulského režimu, kterého se dopustil během korejské války. Toto bylo děláno na příkaz USA, které se obávaly, že vězňové, kteří byli zadrženi za své politické přesvědčení, mohou být zachráněni armádou KLDK. Američané aktivně používali chemické a biologické zbraně vyrobené pro ně nacistickými zločinci a testovanými na věznicích.

Další vměšování, intervence a agrese USA ve světě od 50. až do počátku 60. let

Vystřídání prezidenta USA Trumana Eisenhowerem (4. listopadu 1952), nevedlo k žádnému, alespoň malému, pozitivnímu obratu v ubrání na intenzitě při realizaci jejich politiky z pozice síly, vyplývající z agresivní koncepce „studené války“, ale naopak. S jeho souhlasem ministr zahraničních věcí J. F. Dulles, označoval zahraniční politiku USA za politiku „na pokraji války“, „masové odvety“ a známého „zatláčování komunismu“. Tak také jeho politika vypadala. Do éry Eisenhowerova prezidentování, Stalinovo velmi pozitivní hodnocení jeho osobnosti, již vlastně nesedělo. „Přestože se jaderných zbraní dříve hrozil, Eisenhower nyní řekl britskému velvyslanci: „Dám přednost atomizaci před komuni-“ A jal se přesvědčovat obezřetnou veřejnost, že rozdíl mezi konvenčními a jadernými zbraněmi vlastně není.“ Navíc prosadil závazek „nečekané atomové odvety“ bez souhlasu Kongresu...

V roce 1954 Eisenhower nařídil rozmístit 42 % atomových a 36 % vodíkových bomb do zámoří, blíže k Sovětskému svazu.“ (Stone, O., Kuznick, P.: Utajené dějiny spojených států..., s. 163–164.)

Ve stručnosti jen k některým intervencím a agresi USA do poloviny 60. let

1953–1964 - Britská Guyana

Během 11 let se USA a Velká Británie třikrát snažily zabránit příchodu k moci demokraticky zvoleného vůdce Dzhengena, který prováděl neutrální a nezávislou politiku. Ta by podle Spojených států mohla vést k budování společnos-

ti alternativní ke kapitalismu. **Proto Spojené státy** pomocí různých nástrojů, od stávek až po terorismus, **zařídily v roce 1964 jeho odchod z politické scény**, výsledkem bylo, že Guyana, jedna z nejlepších zemí v regionu se začátkem roku 1980 stala jednou z nejhudších.

1953 - Irán

Nezákoně svržení Mosaddekovy vlády. Poté **co iránský parlament 15. března 1951** při aktivní roli populárního politika, následně premiéra (zvoleného 28. dubna 1951) Muhammada Mosaddeka, **se rozhodl, na základě strategie své vlády „Irán Iráncům“, znárodnit, zestátnit ropný průmysl Iránu**, který ovládala anglo-iránská naftařská společnost AIOC, britské námořnictvo zahájilo, bez mandátu OSN nezákonnou blokádu iránských přístavů. Rovněž pokusy Spojeného Království „ovlivnit“ Mosaddeka s pomocí hlavy státu Muhammada Rezá Šáha Pahlavího selhaly. **Mosaddek provedl referendum, v němž získal 99,9 % hlasů a dostal mimořádnou pravomoc**, převzal velení ozbrojených sil, a nakonec sesadil šáha a poslal ho do vyhnanství. Ve Washingtonu a v Londýně se rozhodli, že Mosaddek připravuje „sovětizaci“ Iránu, takže **CIA a britská zpravodajská služba MI6 provedla operaci na svržení Mosaddeka.**

Do Washingtonu se J. Foster Dulles vrátil 24. května 1954. „O čtyři dny později obdržel Eisenhower další dopis od Mosaddeka. **Iránský premiér neměl ponětí, že Eisenhower nařídil jeho svržení, a byl naopak stále přesvědčen o tom, čemu věřili téměř všichni Iránci: že Spojené státy jsou přítelem demokracie a odpůrcem koloniálního vykořisťování.** Iránská ekonomika tou dobou čelila britským sankcím a potácela se v problémech. Mosaddek, který netušil, jak zásadně se změnilo klima ve Washingtonu, se Eisenhowera obracel s žádostí o pomoc... 25. června proběhla u Fostera v kanceláři schůzka, na které měl plán („operace Ajax“ na svržení Mosaddeka) s konečnou platností dostat zelenou.“ (Kinzer S., *Bratři. John Foster Dulles, Allen Dulles a jejich tajná světová válka*, Rybka Publishers 2016, s. 179.)

Před jejím zahájením Iránci zaplacení CIA, **unesli teheránského policejního šéfa, generála Mahmúda Afšartuse**, patřícího k věrným stoupencům Mosaddeka. Poté **byl vězněn a jedním z únosců zastřelen.** V Iránu byly vyprovokovány nepokoje, kde se střetli monarchisté podporovaní USA a Británií a příznivci Mosaddeka, kdy z toho byl obviněn Mosaddek. 19. srpna 1954 se před Mosaddekovým domem srotily bojůvky rváčů, placených CIA, jemu se sice podařilo uniknout přes střechu, následného dne se však vzdal.

Tak proběhl státní převrat organizovaný CIA, MI 6 a armádou. Šáh se vrátil do Teheránu a na oficiální schůzce s hlavou CIA na Blízkém východě řekl: „Získal jsem tento trůn díky Alláhovi, národu, armádě a tobě.“ Legálně a zcela legitimně, se zdrcující většinou hlasů, zvolený premiér Mosaddek, byl zatčen, souzen iránským soudem a **odsouzen k dlouholetému trestu** odnětí svobody a zbytek svého života strávil v domácím vězení. **Šáh zrušil rozhodnutí o znárodnění ropného průmyslu Iránu.** Tak vzniklo v roce 1954 nové ropné konsorcium, kdy **ropný průmysl byl ovládnutý i Spojené státy.** V něm měli **Britové již jen 40 %, a USA** za pomoc v prosazení „lidských práv“ v Iránu, **se „obdarovaly“ 40 %!** Zbytek připadl jiným ropným koncernům. **Takže prosazení „pseudodemokracie“ a „lidských práv“ po americku – při použití lsti, teroristických metod, zorganizování a uskutečnění státního převratu v cizí zemi – zvítězilo. Ne však tak, jako „pravda“ a „láska“ nad lži a nenávisť... (Ganser D., *Nezákoně války, Jak země NATO sabotují OSN. Kronika doby od Kuby po Sýrii*, GRADA PUBLISHING 2017, s. 50-57.)**

1954 - Guatemala

Guatemalský **Jacobo Árbenz Guzmán** se stal guatemalským prezidentem v lednu 1951, poté **co s velkou většinou hlasů zvítězil v demokratických volbách** (zemi vedl do roku 1954). Stejně jako Fidel Castro, který se v roce 1959 ujal moci na Kubě. **Nebyl to žádný komunist ani socialista, ale pochopil, že dolní vrstvy společnosti nevlastní nic, že je to armáda chudých, vykořisťovaných, pracujících za hladové mzdy.** Zatímco horní vrstvy vlastní rozsáhlé pozemky a velké firmy. Guatemala byla **agrární zemí, kdy 2 % vlastníků půdy měla ve svém držení 70 % zemědělsky využitelné půdy.** Proto chtěl **uskutečnit pozemkovou reformu**, v jejímž rámci měla být **půda nad 270 hektarů, za finanční náhradu vyvlastněna.** Obrovské plochy, z doposud neobdělávané zemědělské půdy, rozdělil mez zhruba 100 tisíc bezzemků. Zároveň se **pokusil dostat obchod se zemědělskými produkty** (hlavní vývozní artikl země) **pod kontrolu státu.**

Tak se stal **úhlavním nepřítelem velkostatkářů a mocné americké společnosti „United Fruit Company“, na kterou připadalo 90 % vývozu** Guatemaly a tím Spojených států, jako impéria uplatňujícího razantní politiku neokolonialismu. Tím, že ovlivnil zájmy **americké společnosti**, které nabídl jako odškodnění 525 tisíc dolarů (byla to přesně stejná suma peněz, kterou firma udávala jako hodnotu dotčených pozemků pro účely zdanění), prezident **Árbenzo tvrdě narazil.** Shodou

okolností **významnými akcionáři „United Fruit“, kteří patřili k „americké elitě“ byli bratři Dullesové - Allan šéf CIA a John Foster – ministr zahraničí USA. Spolu s prezidentem Dwightem Eisenhowerem rozhodli, že prezident Árbenz musí být odstraněn, svržen.**

Byl zcela lživě obviněn, že je tajným, nebezpečným členem komunistické strany a chce vybudovat komunismus v Guatemale, že je „loutkou Moskvy“. Což byla nehorázná lež, která bývá často vrcholným politikům USA bytostně vlastní (viz zdůvodnění agrese do Iráku, že Husajn ohrožuje svět jadernými i chemickými zbraněmi!). **CIA najala několik stovek guatemalských vojáků, kteří vtrhli do Guatemaly ze sousedního Hondurasu.** Velení armády, podplacené CIA, odmítlo Árbenze poslouchat, a ten uprchl do Mexika, kde zemřel o 20 let později. **K moci v Guatemale se dostal velitel ozbrojených sil, placený CIA a také ji dosazený do čela pučistů – Carlos Castillo Armas.** Za podpory USA byl 1. září prohlášen **novým prezidentem.** Zastavil probíhající pozemkovou reformu, již provedená vyvlastnění byla prohlášena za neplatná. Poté tam Amerika rozmístila své bombardéry. (Tamtéž s. 58-64.)

Jak je to podobné nastolení fašistické diktatury v Chile, když byl z iniciativy prezidenta USA Nixona a za intenzivní podpory CIA (finanční, materiální, lidské, organizační, včetně vražd, jakou byla i vražda nejmocnějšího chilského generála, který přísahal, že bude chránit demokracii) **11. září 1973 svržen prezident Salvador Allende a moci se chopil generál Pinochet.**

„Když v roce 1970 vyhrál volby socialista Salvador Allende a slíbil, že znárodní americké firmy jako ITaT, které v podstatě řídily chilskou ekonomiku, Nixon řekl svému šéfovi CIA: „Ať se jejich hospodářství rozeře zoufalstvím.“ Veškeré mezinárodní instituce včetně Světové banky – s Robertem McNavrou u kormidla – se nyní spikly a svrhly tamější režim. CIA financovala opoziční strany, šířila propagandu a dezinformace, nabízela úplatky, organizovala demonstrace a násilné útoky proti vládě.“ (Stone O., Kuznick P., *Utajené dějiny spojených států*, s. 227.)

Roku 1999 americký prezident **Bill Clinton přiznal zapojení zpravodajských služeb USA do porušování zákona** v nedávno ukončeném vnitřním ozbrojeném konfliktu **v Guatemale.** Šéf Bílého domu to řekl v guatemalském hlavním městě, kde byl v průběhu jeho cesty po střední Americe. **Podpora zpravodajskými službami USA guatemalské armády podílející se na „brutální a trvalé represí byla chybou ze strany Spojených států, která by se neměla opakovat,**“ řekl Clinton.

Clinton učinil takové prohlášení v reakci na opakované výzvy guatemalských obránců lidských práv s cílem otevřít přístup do tajných archivů amerických tajných služeb, který by se definoval rolí Washingtonu a guatemalské armády ve „špinavé válce“, která byla doprovázena vnitřním ozbrojeným konfliktem v Guatemale.

V nedávno zveřejněné zprávě z guatemalské „Komise Pravdy“ se uvádí, že **USA opakovane zasahovaly do vnitřních záležitostí Guatemaly během konfliktu. Takže CIA „přímou či nepřímou podporovala některé nezákonné operace“** vlády proti povstaleckým silám. Až do poloviny 80. let, „americká vláda vyvíjela tlak na guatemalské orgány, aby zachránily nespravedlivou sociální a ekonomickou strukturu v zemi.

Podle „Komise pravdy“, **v průběhu 36leté občanské války v Guatemale, která skončila v roce 1996 podepsáním mírové dohody mezi vládou a povstanci, bylo zabito nebo se pohřešuje více než 200 tisíc lidí.** V průběhu ozbrojeného konfliktu existovala celá řada závažných porušení zákona, z nichž za většinu je zodpovědná armáda a zpravodajské služby.

Takové jsou důsledky „emancipační“ a „lidskoprávní“ politiky USA v zahraničí. (<http://www.usinfo.ru/1954gvatemala.htm>)

1956 – proti Číně

Byla zahájena americká vojenská pomoc **tibetským povstalcům** proti Číně.

Tibetští bojovníci se cvičili na zámořských **základnách CIA**. Z USA jim byly do dávány zbraně a další vybavení.

Americký brizantní, teroristický scénář zasahování do vnitřních záležitostí jiných zemí

1957-1965 - Indonésie

Stejně jako Násir i Sukarno byl jedním z vůdců „třetího světa“, který vedl **boje proti holandskému kolonialismu**. 15. srpna 1945 Japonsko kapitulovalo a o dva dny později vyhlásili Ing. Sukarno a dr. Hatta **nezávislost Indonéské republiky**, jejímž prvním prezidentem byl zvolen Sukarno. Indonésii ale čekaly další čtyři roky **lých bojů s holandskými kolonizátory**, kteří se svého výnosného panství v Asii nehodlali vzdát. Přesto Sukarno prosadil **znárodnění holandského majetku**. V dané studené války, prosazoval a udržoval politiku **neutrality**. Přitom se nevyhýbal cest po socialistických zemích, několikrát navštívil SSSR a Čínu, odmítl zakázat komunistickou stranu a **rychle rozšiřoval svůj vliv mezi voliči**.

To vše samozřejmě, podle Spojených států, sloužilo jako „špatný příklad“ pro ostatní rozvojové země. Aby se zabránilo „šíření špatných myšlenek v zemích třetího světa“, začala to intenzivně řešit **CIA, jejímž hlavním cílem se stal Sukarno**. Byly **vypracovány plány na jeho sesazení**, k nimž patřil i pokus o „vojenský převrat v roce 1957, při němž **vybrané cíle bombardovali piloti CIA**.

Eisenhower účast USA popřel. Jeho klam byl však odhalen díky americkému pilotovi Alu Popeovi, který byl sestřelen a následně napochodoval na tiskovou konferenci. Sukarno, rozrušen jednáním USA, se posunul blíže k Sovětskému svazu. **Spojeným státům trvalo dalších osm let, než se jim podařilo změnit mocenskou strukturu v Indonésii během jednoho z nejkrvavějších masakrů celého dvacátého století.**

(Stone O., Kuznick P., *Utajené dějiny spojených států...*, s. 173.)

Indonéský masakr je buržoazní propagandou (i na Wikipedii) označován za čistku, ke které došlo **v letech 1965–1966 v Indonésii a při níž bylo podle odhadů zabito 500 tisíc až 1 milion lidí, kteří byli považováni za komunisty, nebo kteří byli jako taková označeni...** Přitom ani 50 let od těchto událostí nebyly tyto „čistky“ (masové vraždy) v Indonésii odsouzeny a viníci potrestáni, ti se naopak často těší společenské vážnosti, případně z nich mají potenciální oponenti stále strach. (Wikipedia)

USA tedy iniciovaly a sponzorovaly masakr nejen komunistů, při němž měly být povražděny až tři miliony lidí. A to podle „Sarwa Edhieho Wibowa, nechvalně známého generála speciálních jednotek rudých baretů, který se rád chvástal, že on a jeho kumpáni po roce 1965 zabili tři miliony lidí. Byl jeden z mála, kdo tři miliony potvrzoval.“ (Chomsky, Noam, Vltchek, Andre: *Západní terorismus. Od Hirošimy k dronové válce*, BROKEN BOOKS 2014, s. 146.)

Takže **docílit „změny mocenské struktury“ v cizí, suverénní zemi**, která nechce „tancovat, jak pískám“, tak ji stačí zahrnout ke státům, na něž se váže (má), imperialistická strategie „zadržování“ a „zatlačování“ komunismu. Pak je možné vše. Vše je **opodstatněné a omluvitelné** (účel světi prostředky!), **neboť se „hodí“, svede se to na komunisty!** V daném případě na Komunistickou stranu Indonésie,

která přeci musela být hlavní silou indonéského „**Hnutí 30. září**“ 1965.

O co však konkrétně šlo?

Při **realizaci Sukarnova konceptu „řízené demokracie“**, což představovalo **soustředění veškeré státní moci v rukách prezidenta**, aby mohl **zesílit národně osvobozenecský boj** s reakcí (zahraniční – holandské pozemkové vlastníci, statkáři, stoupenci zachování koloniální nadvlády) a **mohly tak být realizovány plánované reformy**, směřující **ke zlepšení postavení pracujících**, likvidaci feudálního útlaku, přidělení půdy **zemědělským dělníkům a rolníkům, k rozhodnému boji proti korupci a moci byrokratického kapitálu**, proti zneužívání moci atd. Což bylo spojeno s realizací **ideje NASAKOM** (jednoty tří základních sil: nacionalistů – patriotů, muslimů a komunistů).

Tato idea se však neuskutečnila, protože **nebylo dosaženo úplné jednoty**, neboť **armádní velení**, třebaže verbálně podporovalo Sukarna, **jej nakonec neposlouchalo** a bez toho nebyl režim „řízené demokracie“ pevný. Zvláště v situaci, kdy vláda začala navazovat kontakty s Nizozemím, Japonskem a NSR a podepsala s nimi ekonomické dohody, které v budoucnosti mohly **posílit pozice neokolonialismu**. **Vývoj „řízené demokracie“ se začal posouvat směrem napravo.**

Reakční, **protidemokratické a protivlastenecké síly**, které získaly **významné pozice v armádě a těšily se podpory velkoburžoazie, statkářů a špičky muslimské církve**, se spojily nejen k boji proti Komunistické straně Indonésie, která Sukarna rovněž podporovala.

Štětlo se tak na jedné straně úsilí armádních kruhů zaujmout vedoucí postavení v politickém životě a na druhé straně odpor nejednotných, ale ještě stále silných demokratických, národně osvobozenecských sil.

Tak **události 30. září 1965 („Hnutí 30. září“)** začaly v Djakartě **vystoupením jednotky ozbrojených sil, především pozemních vojsk, v čele s levicovými důstojníky**, kteří se snažili **předejít připravovanému spiknutí Rady generálů**

lů a chránit Sukarnovu vládu. Tato akce však byla poražena skutečnou spikleneckou reakcí, jež ji označila za „spiknutí“ proti zákonné vládě a zasadila tvrdý úder všem demokratickým silám, především komunistické straně. Účast některých členů vedení této strany se stala záminkou pro antikomunistickou, antidemokratickou hysterii a bezohledné, krvavé zúčtování se všemi demokratickými a vlasteneckými silami. (Mezinárodní komunistické, dělnické a národně osvobozené hnutí, Praha, Svoboda 1976, s. 473-474.)

Pro zajímavost je namísto třeba připomenout racionální a brilantně formulované postřehy Noama Chomského a Andree Vltcheka o tom, že **Spojené státy mají své teroristické řešení proti demokratickým, vlasteneckým a levicovým přístupům v jiných zemích. A to řešení „jakartské“ (indonéské)!**

Svým způsobem je v této věci pozoruhodné hodnocení Noama Chomského: Bývalý poradce prezidentů Kennedyho a Johnsona, „po letech uvažoval, že by byl možná dobrý nápad ukončit válku ve Vietnamu v roce 1965. Díky převratu v Indonésii Spojené státy fakticky vyhrály svou jihoasijskou válku. V roce 1965 byl Vietnam v troskách, nemohl nikomu sloužit jako vzor; a navíc USA získaly kontrolu nad Indonésií, o což jim šlo hlavně. A pak byly ve všech okolních regionech nastoleny diktátorské režimy, které měly za úkol bránit šíření „nákazy“ – tou byl úspěšný nezávislý vývoj, který by mohl sloužit za vzor ostatním, což je hlavní téma celé historie studené války.“

(Chomsky N., Vltchek A., *Západní terorismus. Od Hirošimy k dronové válce*, Broken Books 2014, s. 148.)

Proto připomínají **převrat v Chile**, kdy mnoho lidí z Allendeho vlády říkalo, že „na ně před povstáním křičeli: „*Soudruzi, pozor, čeká vás Jakarta!*“ a oni nevěděli co tím myslí... neuvědomovali jsme si, jaké krveprolití nám slibují.“ Říkali: „Netušili jsme to... Tady v Chile to bylo stejné jako v Indonésii... úplně stejné!“ (Chomsky, Noam, Vltchek, Andre: *Západní terorismus. Od Hirošimy k dronové válce*, BROKEN BOOKS 2014, s. 147.)

1958 - Libanon

Intervence USA s 5 tisíci vojáky námořní pěchoty a 10 tisíci výsadkáři a okupace země, aby zde byl nastolen „pořádek“ made in USA.

Konfrontace s **Panamou** a Americká vojenská pomoc rebelům na ostrově Quemoy v boji s Čínou.

1959 - Laos

Amerika napadla Laos, kdy tak začaly první střety amerických vojáků ve Viet-

namu. V tomtéž roce Američtí vojáci potlačili lidové povstání proti proamerické vládě na Haiti.

1960 - Ekvádor

Poté, co Jose Maria Velasco byl zvolen prezidentem Ekvádoru a odmítl se podrobit americkým požadavkům na přerušování všech vztahů s Kubou, Američané uskutečnili proti nim, několik vojenských operací.

Nakonec v Ekvádoru zorganizovali **převrat, kdy se moci ujal agent CIA Carlos Aroseman**. USA si posléze uvědomily, že nový prezident není dostatečně konformní, proto se snažily provést další převrat. V zemi začaly nepokoje, které byly potlačeny pod americkým vedením. K moci se dostala vojenská junta, která v zemi nastolila teror, volby byly zrušeny, začalo pronásledování politických odpůrců a samozřejmě, především komunistů.

V témže roce (1960) - Americké síly vtrhly do **Guatemaly**, aby zde zabránily svržení jejich loutkové vlády. Též zorganizovaly **vojenský převrat v Salvadoru**.

1960-1965 – Kongo

Po parlamentních a prezidentských volbách v červnu 1960, docílila tato země (pod názvem **Republika Kongo**), po letitěm národně osvobozeném boji jistého stupně nezávislosti. Jejím prvním premiérem se stal **Patrice Lumumba**, který v roce 1958 založil stranu **Konžské národní hnutí (MNC)**.

Na začátku roku 1959 se tato strana po boku ABAKO zúčastnila **povstání** proti belgickým kolonizátorům. Po porážce povstání byl Lumumba zatčen a odsouzen. Pod tlakem konžských delegátů, byl propuštěn, aby se mohl zúčastnit „jednání u kulatého stolu s belgickou vládou“ v Bruselu. Na této konferenci přistoupila belgická vláda na vyhlášení samostatnosti Konga, které se mělo uskutečnit 30. června 1960. (*Kdo je kdo ve 20. století, Praha, Svoboda 1967, s. 264.*)

Z důvodů **Lumumbových protikoloniálních postojů** a jeho **snahy osamostatnit zemi politicky i hospodářsky**, z koloniální poroby, byl vnímán jako hrdina nejen ve své zemi, ale v celé černošské Africe. **Belgie** (která stále stála o těžbu diamantů a mědi) **si ale ponechala kontrolu nad nerostným bohatstvím** v provincii Katanga, kde byli silně finančně zainteresováni i významní úředníci **Eisenhowerovy vlády**.

Na slavnostním ceremoniálu u příležitosti Dne nezávislosti, **Lumumba vyzval lid k ekonomickému a politickému osvobození**. A to bylo nejen pro belgické kolonizátory, ale i pro mocné americké

ké „přátele“ Konga, Lumumbův **konec**. Protože „zoufale potřeboval pomoc, odjel do Washingtonu, ale Eisenhower se s ním odmítl setkat.“

Ředitel CIA **Allen Dulles** řekl Ikeovi, že Lumumba je něco jako africký Fidel Castro a **přesvědčil prezidenta, aby schválil plán na jeho odstranění**.

„**Atentát se nezdařil**, ale Kongo upadlo do anarchie občanské války (ano, právě i „díky“ prezidentu Eisenhowerovi a CIA! – Z. K.), **Lumumbu popravili** v lednu 1961 vojenští povstalci v přítomnosti belgických důstojníků.

Byl mučen a zavražděn.“

(Stone, O., Kuznick, P.: *Utajené dějiny spojených států...*, s. 175-176.)

Spojené státy, které chtěly zničit jakékoli komunistické, národně osvobozené a vskutku demokratické hnutí v zemi, finančně **podporovaly armádu vedenou Mobutem**, přímo **spojeným s CIA**.

Ten se pučem v roce 1965, stal hlavou státu a bezohledně vládl zemi po více než 30 let (korupce a chudoba dosáhla obrovských rozměrů).

Joseph D. Mobutu - 7 let působil v belgické koloniální armádě. V roce 1958 u příležitosti Světové výstavy v Bruselu navázal styky s vlivnými belgickými podnikatelskými kruhy. Po návratu do Konga se přimkl k Lumumbovu křídlu v Národním hnutí Konga. Po vyhlášení samostatnosti získal funkci tajemníka ministerského předsedy a státního ministra. Následně se stal náčelníkem generálního štábu a 14. září 1960 provedl vojenský puč.

1961–1964 - Brazílie

Po příchodu **prezidenta João Goularta** k moci byla země na cestě k nezávislé zahraniční politice, obnovila vztahy se socialistickými zeměmi, vystoupila proti blokáde Kuby, omezila příjmy z vývozu TNC, znárodnila dceřiné společnosti ITT a pokračovala v provádění ekonomických a sociálních reforem.

Přestože byl Goulart velkostatkář, **Spojené státy jej obvinily z „dominance komunistů ve vládě“** a byl proto v roce 1964 **svržen vojenským převratem**.

Moc v zemi převzala **vojenská junta**, která vládla do roku 1985.

Odstavila od moci kongres, rozebrala politickou opozici. Odbory byly kontrolovány vládou, protesty potlačeny policií a armádou.

V rámci **Operace Condor se „eskadry smrti“** (vycvičené, vyzbrojené i placené CIA) podílely na vraždách, únosech a mučení odpůrců režimu.

(Pokračování příště)

Doc. RSDr. Zdeněk Košťál, CSc.